



УРЕЂУЈЕ ЗМАЈ-ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ДРУГА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
10. Јануара 1879.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

О НОВОЈ ГОДИНИ.

Овог дана календар се
Стари даре и тамани,
Нов се купи ил добије,
С новим штемплом, с нови дани.

Светлост — лажна или права —
Затрепеће и засјаји, —
Овог дана узрујају с'
Мисли, жеље, осећаји.

Та и теби гоњен роде
Завршује с' старо лето,
И теби је ка' и свима
Ново лето започето

И пред тобом стоје дани,
Непознати дани нови;
Ко ти може замерити
Да прославиш данак ови.

Огреј и ти хладне груди
На том зрачку нова сјаја,
Пусти мисли нека лете,
— Њима нема полицаја.

Тражиш нада? — ти погледај
На оружје неопрано;
Још из крви нема плода,
Ал је семе посејано.

Тражиш наук да ти каже
Зашт' се бориш без успеха?
Ти се сети грешна света,
Ал се сети и свог греха.

Питаш судбу како суди?
Ти погледај пак се крепи:
Онај ко ти јаму копа
Сам пред њоме стоји, стрепи.

А можда ти пуста жеља
Неког тражи, неког чека,
Па ти мис'о благодарна
У сузама тражи лека, —

Пусти сузу нека каве,
Така ј' суза твоја дика, —
Пусти мис'о, ај пусти је
У тамницу мученика!

3.

Титулус зеванди.

Јавна предавања.

III.

Нешто о старцима, — са погледом на бабе.

Почињући ово моје предавање о старцима хоћу прво да скинем шешир са главе, колико из поштовања према предмету, толико и зато, да се види е сам и сам прилично сед; — уједно ћу се и дубоко поклонити, опет колико из поштовања према предмету, толико и зато, што је моја ћела на врху главе ми, и то више остраг него сапред, — а и њу треба да видите, — јер ако у овом мом предавању буде што по старце добро, рад сам и ја да примим своју дивиденду. А што ћу се можда морати понети старцима на грбачу, то ће бити само зато, да ме још боље видите, — јер ја сам не само стар већ и мали.

Јесте, ја не бежим од младића, али нисам



Утекао ни од стараца, дакле сам управо у ономе сретном добу кад човек, хоће л' неће л', мора да стоји на биљези, т. ј. да прима буботке и сапред и састраг, и да слуша како му и са једне и са друге стране вичу: иш туђе!

Даклем шта је то старац?

Старац је ђак многошколац, који је ишао, ишао, ишао у велику гимнасију живота, док напоследак није положио маторитетс-прифунг, па сад му је свет отворен, и овај и онај — (овај му је отворен, да може из њега изаћи, а онај му је отворен, да може у њега ући). — А он пре него што се одважи и од толиких многих путева један избере, узима себи слободу да се коју годину дана промисли.

(Деси се и то да се који подуже промишља па никако да нађе пута, — ал ту се онда уплете вина промисао, па му покаже пут.)

Бива и то да неком човеку, гочевши од прве му младости, једнако говоре: „млад си, зелен си!“ „млад си, зелен си!“ па онда наједаред повикну: е сад си презрео!“ — Али ко је практичан, тај зарана назре (ту опасност), зазре (од ње) али не презре (своје интересе) и ради целога свога века тако, да му се и у најдубљој старости мора признати: е брајко, баш си „зеленаш!“

(Ad vosem „зеленаштво“ и „кајишарство“, то мора бити да је нешто врло страшно, чему не сме човек баш тако лако да се приближи. Мора бити да је страшније и од саме „слободне штампе“, на коју сме свака шуша да нападне.)

О старцима има разних мњења.

Једни не виде у њима ништа друго него пуну врећу година. Ал то су обично ти, који не престављају ништа друго него празну врећу година.

Други веле: старци су стражари на сухој граници морала (и морања). То морање ја тумачим у смислу пословице, која вели: млад може, али стар мора (умрети).

Старац се радо сећа онога што је давно било, а перадо онога што ће скоро бити. Али има их и таквих који забораве, да су икад млади били, па не-престано чагрискајући хтели би да изеју век чилој и ватреној младежи.

Дабогме: „младост је лудост“; али ни Старчевић није баш сва мудрост.

Старцима замењемо што су тврди, — али је још много горе кад је младеж мекана.

Старци су нуждни у кору слоге, у хармонији друштва. Нека их то не плаши што су изгубили негдашњи тенор, природа им је дала други глас, који Немци зову „Алт“.

Кад у којој општини или скупштини точак напретка зашне, обично су криве старе шине, које не обимају онако како би требало младе наплатке.

Што се старцима одаје почаст, то је сасвим у своме реду. Старци су природни немешти. Старчево је зачеље. Како не би био господин, кад су мусви „млађи“. Сваки дан, баш као оно и цареви, виђа све мање и мање себи равних. Старост му дода и штаку у руку, — није ли то владичански атрибут. Он онда

стече право и да благосиља, — али зато је ипак младост благословена. Старци се обично поносе што са правом могу рећи да су већ „са једном ногом у гробу.“ Премда сам ја, особито после последњега рата, виђао млади војника, који су са још већим и правом и поносом рекли, да су „са једном ногом у гробу“ — т. ј. са оном ампутиратом.

Кад узмемо са филолошкога гледишта реч старац долази од младић. Корен је омладина, — и по томе старина требала би да буде цвет омладине.

Тешко народу, који нема ваљану омладину, али ако уз тај малер нема још ни добру остарину, — онда збогом памети.

Наша је омладина сатерана у тикву, — па док се та тиква не разбије, могли би бар наши старци бити на мртвој стражи. Старцима је природа дала, да много не спавају. Омладина, која је негда на сва уста говорила, сад вели само: ето, не смемо ни писнути! Па добро, — ако је говор забрањен, ваљда је још кашљање допуштено — старцима. Старци наши нека се бар накашљу у своје време, — народ који је остао без вођа и то ће разумети. А досада се сиромак више пута поводио за магарећим кашљем плаћених, промуклих кортеша.

Ја управо не разумем зашто старци нису увек најнапреднија странка, — она која гурка, жури и покреће, — јер ако ћемо да метемо руку на срце, млади могу и чекати, они имају каде, — а старци, ако желе још какво добро својим очима да виде, они би требали да швићну бичем и да се сете пословице, која вели: „без старца нема ударца.“

Овде нисмо помишљали на „духовни бич“, којим су негда завиттали „добри старци“ (калос герос).

Поштовано собраније. Ја сам са вашим зевањем данас потпуно задовољан био. — Не знам како сте ви са мојим предањем. Али да се то салдуди крају.

Међу вама има и стараца, који сада зацело веле: беда га знала! Јели нас овај предавач гладно ил нас је бријао? Нешто нам је и пријало и није.

Е о томе нека промишљају после при чаши вина. Јер старцу је нуждна чаша вина, то је давно увидела мађарска мудрост, кад је старцу дала име „вин ембер.“

Збиља! Запитаће когод: а камо погледа на бабе што нам је у наслову обећано? — Поштовано собраније! Ја нисам крив што старци неће да погледају на бабе. Али другом приликом, кад једаред будемо говорили о бабама, онда ће се вратити старцима мило за драго. Онда опет бабе неће погледати на старце.

Стрмал.

Моје мњење.

Догод не видимо
 Каква ће нам Босна
 Донети шићара, —
 Ја бих е' донде ман'о,
 Ја бих се окано,
 Новог Пазара

Шетња по Новом Саду.

XIV.

Даклем дођоше нам наши мили глумци и наше миле глумице. Ту је дакле међу нама тај весели свет, што се за нас тако стара, да се насмејемо и забавимо па и ако нам који пут и сузу коју изазове, то је опет само с добром намером, да нас забави и почи. Каква разлика дакле између тежње глумаца наших и тенденције наших „штајерекзекутора“, и ноинара! И ови нам више пута изазивају сузу и јед, ли њихове трагедије не пречишћују изазване тужне сећаје у нама уверењем, да је то све, што они приповедају, с тога тако, што над нама влада вечита правда, која свету суди. Јер кад се когод, ко има ри салаша а четир године порције не плаћа може ирпо да шеће по кафанама и шампањизира, а другоме се сирмаку, који ни кера нема, продају и обоји ради порције, ту онда нико неће тврдити, да и у игра улогу нека бесконачна правда, која бојаги бди у ваздуху или стоји на неком пласту над нама! Или огледа ли се у ономе вечита правда, која влада свету, огледа ли се велим правда, у оним крвавим догађајима, што нам их новине приповедају?

Ту нам је дакле наше „мезимче“ — као што очно зовемо наше народно позориште, премда би можда боље било рећи „Музимче“, јер је чедо Муза, и већ смо видели нашег старог гагу „Циганина“ већ смо чули како наше госпођице уздишу: „Јј људи што се не жените!“, а и „Милош Билић“ је опет наново пробурасио цара Мурата, о чему смо се својим очима уверили. Сад дакле нема лешне шетње, него ићи у позориште, сврнути мало кд нашег услужнога и ваљаног „Чике“ на касу, узети онде у ходнику улазну карту а бацити горећу цару, сести у своје (на вересију узето) седиште, те уживати у гледању на позорницу и галерију, па добити који умиљат поглед и — не баш здраво умиљат — реуматизам.

Кажу зли језици (ал ја сам уверен да није истина да једна поштована госпа само за то долази у позориште, да посматра, који се млад човек с којом госпођицом највише разговара и на коју својим (позајмљеним) „казалишним вирилом“ (што рекли Хрвати за „опернгукер“) највише нишани и „взор“ свој баца. Онда та поштована госпа из тога изведе у својој глави читав роман, или бар новелу, још нигде нештампану, и приповеда по целој вароши, ко је у кога заљубљен, ко ће кога узети, кад ће бити сватови, ко ће бити кум и стари сват, колико има девојка хилада, где ће узети квартир, кад ће се први пут посвађати и конзисторијално раставити, за кога ће се после удати, и приповеда, како ће иста с другим мужем боље живети, јер ће јој допустити да се карта, водиће је (или боље пилаће је) у илице, водиће је на париску изложбу, како ће она после остати млада богата удовица, неће се више хтети удавати, него ће давати кућевне забаве и напослетку ће побегти „незнамо куда у свет“ са каквим капетаном, који ће је после у Трсту или Венецији (кад јој имаће

потроши) оставити, а она ће скочити у Дунав и не само своје животу, него и замишљеном роману крај учинити.

Све ово и још много више замисли и приповеда иста поштована госпа, а све то закључује из тога, што се овај или онај млад човек из учтивости или баш и из симпатије приближио којој госпођици.

Позориште је наше за сада врло добро посећено. Наш свет — као и сваки свет — долази у позориште из разних побуда: неки воле комад, другом се допадају глумци, трећем се допадају глумице, а то је увек тако на овоме беломе свету: једном се допада попа, другом попадија, а трећем богме попина ћерка. Доста то, да је мотив долажењу у позориште — допадање. Нама се дакле позориште наше допада, а да ли ћемо се и ми позоришту допадати, то ће се видети на крају, кад се стане правити рачун, па ако nebude дефицита, јер дефицит се никоме не допада, ма како велики и леп био!

Из допадања рађа се уживање, ми дакле у позоришту нашем уживамо, али онда ваља да се и ми за његов ужитак постарамо. А знате ли ви, ко највише ужива у позоришту? Уредници наших новина, јер они осим онога што обични смртни људи у позоришту уживају, уживају још и бесплатан улазак, новинари дакле осим слободне штампе имају још и слободан улазак у позориште. А новинари су, као што је познато, најопаснији људи, и опасни су за то, јер су врло опазни, па штогод опазе одмах међу у новине. Тако ће они опазити, да су неки прозори у позоришној згради полупани, те иде јака промаја, опазити, да је осветљење дворане доста слабо; да нека господа у позориште доцкан долазе кад се већ престава увелико почи, те доласком својим та господа и шуштањем хаљина и лепеза узнемирују друге мирне и тачне слушаоце; опазити да има браће, који имају обичај да седну на туђе место, те кад прави госа дође мора да стоји или да и он на туђе место седне и кад од овога места власник дође да се извињава и долази у неприлику; опазити, да се даме и кавалери на галерији више пута при отвореној сцени велегласно смеју и разговарају, — и кад све то и томе подобно опазе, ја се све бојим, да не метну у новине и да не захтевају, да се свему томе уколико је могуће стане на пут. А веле да има начина и средстава многоме злу да се доскочи: тако кажу, да је један Енглез изумео и у „Тајмсу“ препоручио, да разбијене прозоре треба дати оправити, а један стари грчки филозоф, који је био сав сед и ћелав, држи да би добро било, за време докле који акт траје, врата куд се улази да се забраве; а она редуша, што цедуље прима, могла би сваког упутити, где му је место, јер кад је чије место на десној страни, а он се упути на леву, онда ни Архимед, па ни сам Адам Ризе не може му онде наћи његову нумеру, из простог узрока, што на тој страни оне нумере и нема; а што се тиче гласног разговора на галерији, ту само треба, да је какав пандур, па да оној публици јасно разложи, да је говор истина сребро, али ћутање

да је злато, а они би се повиновали, јер она је поштована публика научена — слушати, — и увек је на услузи.

Dixit

Абуказем.

К о к и ц е.

У последње време приметило се више пута да се у Угарској земља тресла. Добро би било каквог извежбаног комесара послати доле, да испита који јој је андрак, што не мирује.

Кажу да ће Мађари лиферовати поштанске марке за Босну. Незнамо само хоће ли се и тамо звати марка или „налепа.“

Ове године су наши министри изразили жељу, да им нико нову годину не честита. Е па кад не смемо честитати њима онда можемо честитати нама. (Да бог да до године имали таке министре, којима ћемо моћи што честитати!).

Да ми је знати кад Чеси и Немци један другоме буду руку пружили, хоће ли је пружити преко Андрашија, или — кроз Андрашија!

Један љубопитљивац.

И то је новост. Наша је влада забранила извоз шећера у Француску; баш ћемо видети хоћемо ли од сада мало слађи бити.

Новине веле да ће се руска армада на пролеће знатно редуцирати. (Хоће ли и Руси томе што допринети?)

Нова теорија.

Један дубокомислени Шваба (Kulturträger) бацио очи у будућност и извуко ову теорију:

„Будући се сваким даном све више људи занима искључиво душевним послом и напрезањем главе, а остале послове и удове пренебрегава и будући је познато, да се они удови, који се упражњавају раскрупујују, а они који се пренебрегавају закржљаве — чему је доказ врат у жирафемишице у тестераша, нестали реп у човека и т. д. — то ја свечано подижем глас и велим: да ће некад људима (бар Швабама) од многог седења (Sitzfleisch) сви остали удови закржљавити и нестати, само ће се последња глава раскрупувати и цело тело престављати, које ће се по свој прилици унутрашњим животним импулсом гоњено при ходу котрљати као бундева а при брођењу пловити као тиква, а то ће учинити, да се све људско уређење тумбе окрене. Ово је уједно доказ о округлини форме природне.“

Услед овога вођен је овај разговор.

Шеширдија А Бога ми јесте, цареве по новцима и анђеле по црквама још одавна праве само с главама, те ће доћи време, да људи немају ноге.

Обућар. Та само нек не буде док сам ја жив, а после шта му драго.

В. М. Ј.

Дужников одговор.

Пит'о неко свог дужника
Кад ће новац да му врати?
А овај му, пун поштења,
Стаде' вако торокати:

Не брини се, драги побро,
Што сам дужан, то ћу дати,
„Али када?“ — Биће, биће,
Мораш мало причекати.

Кад побеле црне вроне,
Кад отели курјак лане,
Кад на врби грозд заруди,
Кад се прадед мој пробуди,
Кад поникну жаби крила,
Кад се уда шиндивила,
Кад се смрзне дунав лети,
Кад се Турчин опамети,
Кад ђаволу цркне мати,
Кад се Босна похрвати.

Дудуе.

Докторски малер.

Дошао Немац доктор сељанки и по што је прегледао нареди јој „Фус-бад“ и оде. Када је остали који нису били у соби запитају, шта јој је наредио проговори она „ма ни те га у виле, не могу ни да лежим а он ми казао да држим читав сат ноге уз плот нека се он тако лечи још богме нећу.“

К. К.

Из кафане.

Дође један Бачванин у неку кафану да руча, када му келнер по обичају донесе салфет он му срдито одговори: „Шта ће мени твоја марама имам ја и своју када ми буде требала да нос убришем.“

К. К.

Из школе.

„Зашто се лети меће у месо доста соли“ запита учитељ ђака при предавању из кемије. Да се боље пије вино“ беше јасни и кратки одговор.

К. К.

Безазленост.

Мати. Ајде Милице сад лепо пољуби чива доктора. Милица. Ја се бојим мати, пољуби га ти прво.

К. К.

Извина.

— Зашто ти синко још никад не донесе лене сведоџбе, него увек оваке“ рече неки отац свом сину показујући му рђаву сведоџбу.

— „То нисам ја крив, него штампар, и професор што је лепшу не наштампају и не напишу“ одговори благонадежни подмладак.

К. К.



Ћира. Елем и нову годину почесмо са црним оквиром.

Спира. Изгубисмо незаборављеног јунака, ђенерала Бигу.

Ћира. А Чакра се и ту нађе са својом беседом.

Спира. Па ти знаш да Чакра ником не пардонира.

Ћира. Међер је Бизмарк мајстор.

Спира. Како то мислиш.

Ћира. Он ће да научи саборске посланике ћутању.

Спира. Јест истина, сад ће му бити сабор у потпуном смислу немачки.

Ћира. Јеси ли чуо да је у Нишу била тајна седница скупштинска?

Спира. Та иди с богом!

Ћира. У којој је Ристић разложио своју политику и рекао да ће на пролеће опет бити рата.

Спира. Та иди с богом. — Па каква је то тајна кад се о њој приповеда!

Ћира. Знаш, — та је седница била исто онака, као и Милетићев тајни банкет у Београду. Само што су у Нишу, ради веће тајности, уместо Ранковића, припустили пресиног дописника, па сад веруј!

О г л а с.

О мојој слави св. Јована нећу

да славим ни ове 1879. године.

Узрок је испобољшање кризе новчане и док она код мене престане биће и славе.

2. јануара 1879. год. Београд.

Стеван Гајновић.

мириса и мирисава сапуна продавалац.

види „Исток“ број 1. за 1879. год.

Враћајући се с гробља.

Сахранисмо врла српска сина,
Сад за Бигом само уздишемо;
Бери цвеће, Србадијо тужна,
Да му српски венац оплетемо!

Ал ја молим новинарство наше
Ради мира ових драгих мошти
Да нам говор
Чакрин не саопшти.

О.

Научио од шегрта.

Један сеоски попа имао је обичај често да сврће у ковачницу, те је тамо све разгледао и запиткивао ковача час ово, час оно. Ковача је то мрзило, јер га је у послу задржавало, те науми, да одучи попу од тог љубопитства. Једанпут баш је ковач зготовио једну нову сикиру и извадио је из ватре, па башио врелу на земљу, а ето ти попе. „А шта ти је то мајсторе!“ „Сикира, господине!“ али лукави ковач не хтеде казати да је врела. Попа се саже, да по обичају свом узме сикиру у руку да је разгледа, ал се поштено опече, тако, да је једва прсте одленио. Ковач се чињаше невешт, него ће рећи шегрту: „дед Јоцо ту сикиру овамо!“ Шегрт је био искусан, те да би најпре видео, јели се сикира охладила, пљуне на њу, а кад је видео да пршти, а он узе машинце, натакне сикиру и дода је мајстору. Попа оде кући. Попадија је у то баш вадилa лепиње из фуруне, те помећала на стол; попа хтеде узети, али да види најпре да ли су се охладиле, пљуне на лепињу. Попадија га стане грдити, какав је то посао, да пљује на лепињу: Е, вели, ја сам се већ једанпут опеко, па сам од ковачког шегрта научио, да најпре пљунем.

Сцена из лечничке праксе.

Жена болесна седи на столицу. Доктор примако столицу па сео пред њу, колена у колена. Пипа јој пуле гледи у очи, пази на дисање. Муж остраг наслонио се на прозор па само пуши.

Доктор. Сад молим пружите језик.

Болесница (пружи врх од језика.)

Доктор. Овако не могу ништа видети. Пружите језик сасвим, колико год можете.

Муж. (флегматично:) Господине докторе, ако ви хоћете да она пружи језик сасвим, — онда се морате одмаћи неколико корака натраг, да му начините места.

Болесница (:Плану на мужа:) Јеси ли чуо, ти лоло, ти вуцибатино, ти угурсузе, зар ти је још и сада до шале. Бре ако ти скочим овако болесна, — па ти забодем ови десет ноката у ту твоју седу главурду, искијаћеш и материно млеко, што си га —

Доктор. Доста, доста молим вас, ја сам већ дошао на чисто, што се тиче језика.

Натписи.

Бабе и доктор.

Разболе се фрајла Ната.
Забрину се мама, тата,
Па дозивљу бабе многе,
Па се чине мере строге:
Ту се баје, ту се маже;
Али ништа не помаже.
Јоште једна нада оста
Неки млади доктор Коста.
Тек што доктор боној дође,
А њу таки болест прође.

Вл. М. Јовановић.

Шта ко слатко сања.

Адвокат. Да се цео свет завадио.
Девојка. Да сви за њом лудују.
Ђак. Да је свршио школу.
Цар. Да све социјалисте пред њим у капи воде стоје.
Удовица. Да је сви жале, па јој траже новог мужа.
Снаха. Да је отерала свекрву.
Свекрва. Да је поштује снаха.
Баба. Да је доживела праунучиће.
Старац. Да се наново родио.
Учитељ. Да је добио повишење плате, умрло и „цело“ га место прати.
Богослов. Да је поп, и већ му нападија пере котлић да иде по водици.
Калуђер. Да је постао владика и да је пост, па на астаду пасуљ, а он једе из фијоке саламу.
Неки песници. Да је критика законом забрањена.
Гладница. Да место кише печене шеве из неба падају.
Пијаница. Да је Христос опет сишао на земљу па претворио воду у вино.
Чивутин. Да је добио монопол ковања новаца.
Бог. Кузман. Да путује о народном трошку.
Султан. Да се сви Московски буне у његовом харему.
Неки дописници „Стармалог“ Да се „Стармали“ окануо саркастички одговора. (Овај се сан канда испунио).
1. посланик скупшт. Да је добио указ на то звање.
Пензионар. Да спава.
Публика. Да „Стармали“ излази сваки дан.
Неки ексцентр. благодетанци (зими.) Да је изнађен неки „топли гас“, па општина греје целу варош.
Дебељко (лети.) Да су изнађене фуруне што ладе собу.
Антиквар. Да је нашао Адамове кости.
Практиканат. Да је узео министрову ћерку, добио указ, те му сви завиде, а он с младом у шареном колу шета, па му пљескају.
Сиротиња. Да нема госпде.

В. М. Ј.

Шта ко страшно сања.

Ђак. Да полагае испит.
Девојка. Да није звата на бал, а има нову хаљину.

Удовица. Да јој је оживео муж (1¹⁰% изузетка).
Баба. Да је страшан суд.
Старац. Да све терају у војску.
Министар. Да је пао.
Владика. Да се посветио.
Поп. Да му је умрла нападија.
Жена. Да муж гледа „друге“.
Муж. Да му се жена облизнула.
Кицош. Да је пао у блато пред.
Спа. Да мора да трпи свекрву.
Свекрва. Да јој је син међ „првима“ а сна је не трпи.
Пензионар. Да је „дејствителни“.
Животиња. Да је човек (Homo sapiens.)
Господа. Да је нестало сиротиње.

В. М. Ј.

Дијалог ?

Пка. Ама Бога ти, што неки мними генији носе дуге косе?

Жика. Што су кратке памети, па да накнаде чим било.

В. М. Ј.

Опасност.

„Да је невидим два дана ја би полудио“, рече друг другу.

„А колико има како је ниси видео?“

„Ах! већ три дана.“

„Е, то је онда опасно узате стајати“ рече коморат уклањајући се.

В. М. Ј.

Гуске неплаћају малте.

Господар Т. извезао се је једног лепог дана са својом милостивом и ћерком у оближње сеоце Н. — у коме је госпа од дуга времена један пар гусака купила. Враћајући се кући дошав до места где се малта плаћа — позауоставише се један час. Повереник одма изиђе, дође до кола и запита има ли што у коли на што се малта плаћа? Један пар гусака одговори господар Т. — Повереник, који правих гусака смотрио не беше, мишљаше да је господар Т. своју госпу и ћер тиме мислио, рече смештећи се: терајте само, те гуске неплаћају малте. Како је г. повереник слободан био и на идеу дошао да женски спол с гускама присподобљава — ја се чудим — ал се ипак тешим кад си предпоставим — да је и сам „ожењен“ био.

Саопштио.

Никола Љ. Мештеровић.

Новост.

Дете. Тата! тата! Турска о концу висп.

Отац. Шта! Ваљда се опет Рус диго?

Дете. Та није, него мапа Турске опучила се с јесера па хоће да падне, само је још један кончић држи.

В. М. Ј.

Бубнуотека.

VII.

У „званичним новинама“ стоји овакав оглас:

Ради раширења просвете за чудо јевтино.

Изабела роман код Маринка Рашића шпекуланта код жирвног венца и то од друге свеске па до двадесет осме, по 30 пара чар. свеска. Кома потребује да домири дело нека се што пре обрати реченоме.



Војник дошав са страже уђе у капетанову собу да му се пријави. При салутирању односно презентирању начини неку погрешку. Капетан се на то паљуги и продере на њега с речма: напоље — још једаред. Војник је морао то неколико пута опетовати, но ипак неучини капетану по вољи. Капетан разјарен скочи са свога канабета узме од војника пушку и рече му: „Иди ти на моје место пак пази како ћу ја урадити на њега тако исто и ти после учинити.“ Војник беше родом из шијачке, па се неће нико ни чудити што је он речи капетанове другчије сватио. Дакле капетан уђе у собу и изврши све по пропису — но још право ни готов небеше — ал ти се наш шијак онако својски на капетана продере и рече: „напоље — још једаред“ — Капетану се то и пехотице донадне — те бистром шијаку за овај пут казну опрости. **Н. Љ. М.**

Две девице заволеше једног курмохера, једна да га својом бистроћом искуша којој је он већма наклоњен — рече му: Господине! Међем случај да нас две у присутности Вашој упаднемо у какову дубоку воду — којој би ви пре руку пружили? Ја мислим да ви знате боље пливати — прихвати курмакер — који је и овом приликом показао да је мало од Еве старији. **Н. Љ. М.**

Пријатељ Евин.

Неки Турчин ожени се и добије врло ружну булу. Ова га по источном обичају запита: ко ме јој се је слободно показати?

Коме год хоћеш — само мени немој — одврати јој наш Мустафа — који је као што видимо лепшег густа био. **Н. Љ. М.**

Кад није жена узрок мужевљевој смрти? И ја држим само онда кад муж од љубави умре. **Н. Љ. М.**

Старожења С. Г. кад је већ у име божије и четврту женицу на онај свет отиратио — није баш много јадиковао и то само с тога, што се је тешио с речма: „Кад Бог узима — узеху и ја“ (разуме се пету из Воке.) **Н. Љ. М.**

Брат Јова прилично надеран пође из бирцуза кући. На путу — пошто је у пићу на ногама слаб био — завали се у неку јендечину. Ту га застану ноћни стражари и запитају га: шта он ту ради — ил можда се је повам-

пирио — Овај прем и пакресан одговори им: Ето браћо седим. Сво се село око мене врти а ја чекам и мотрим кад ће и моја кућа преда-ме доћи па да што пре у собу уђем. **Н. Љ. М.**

Слепац Пера изудара слепачки (Бог да сваког слепачки батина сачува — јер тај где увати — непусти) чич Маркова синовца Пантелију за некакову буцу, коју је чич Марко још негде летос од Пера због неке враџбине украо. Панта, прем је знао да му нико батина из леђа извући неможе, ипак се потужи чич Марку а овај сав догађај суду приповеди, на што буду одма сви позвани. Судац опазив међу оптуженицима и слепца, продере се на овог: хуло једна, та зар се и ти усуђујеш тући — а незнаш да ћу те на четир недеље у ону „најтавнију“ бувару бацити. Не мој господине! проговори Пера — та зар ви још невидесте да ја у таковој бувари обитавам од како сам се родио. Досетљивост перина и неразмисљеност судчева помогаше овај пут Пери — и он оде кући. **Н. Љ. М.**

Просилац А јели Вам госпођица кћи у кувању вешта?

Ма ти. Та нећете ваљда још и то захтевати, да ја од моје Софике куварицу направим. **Н. Љ. М.**

Н. Љ. М.

Доста вам је велика рана, а ето Вам се и мозак види, приметиће бирташ неком кочијашу, ком су мало час „тринкбрудери“ главу расцонали.

Шта, зар се мозак види? одговори чисто изненађен слуга. А фала Богу. Молим Вас будите добри те ми извадите малко мозга, да пошаљем господару — те да га уверим да и ја „имам“ мозга — прем је он мени увек говорио да сам „без мозга.“ **Н. Љ. М.**

Н. Љ. М.

Цар. Зашто непушите кад Вам је већ дула у руци? Војник. Г. капетан је заповедио да се на стражи пушити несме.

Ц. Знате ли Ви ко сам ја?

В. Знам. Ви сте цар.

Ц. Дакле ја ти дозвољавам да пушиш.

В. Ја оћу. Ал ако дозна г. капетан, биће нам обојици јао и помагај.

Цар се насмеши и одјаша даље. **Н. Љ. М.**

Н. Љ. М.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Илије Огњановића у Новоме Саду, а коме је наручије Дру Јовану Јовановићу Знају у Београд. Предплату пак и огласе, ваљда слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

„Стармали“ излази 10, 20 и последњег дана у сваком месецу.

Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

СТАРМАЛИ

јавља својим пријатељима и непријатељима, да се одлучио и даље живети. Живот му је у толико сигурнији, што у Берлинском уговору нема о њему ни спомена. Гаранција његовог опстанка лежи већ у томе, што није везан ни за гр. Андрашија ни за Тису. Програм му је:

Како знамо, тако дамо;

Док смо живи да се отимамо.

УРЕДНИШТВО.

А ми с наше стране јављамо, да ће „Стармали“ од сада излазити три пута у месецу, сваких десет дана на целом табаку дојакошњег формата, а доносиће у сваком другом броју редовно по једну велику слику. Одзове ли се публика боље, доносиће у сваком броју илустрацију.

„Стармали“ ће и даље уређивати и на њему стално као и до сада радити З мај-Јован Јовановић, уз сарадњу А б у к а з е м а; дакле неће бити никакве промене у редакцији.

Уз знатно повећане трошкове за поштарину и експедицију, не повишujemo цене листу, него остављамо досадању цену, надајући се, да ће наша поштована читалачка публика нападати ове увећане издатке наше тиме, што ћесе многобројно са свију страна одазвати претплатом на „Стармалог“.

Цена је „Стармалом“ дојакошња!

за Аустро-Угарску	за Србију, Цр. Гору, Босну и Херц.
на целу годину — 4 ф.	на целу годину — 50 гр.
„ пола „ — 2 ф.	„ пола „ — 25 „
„ четврт „ — 1 ф.	„ четврт „ — 13 „

За Србију претплату ваља слати књижари В. Валожића у Београд, а из свију осталих земаља ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У Н. Саду.

РУСИЈА И БАЛКАНСКО ПИТАЊЕ,

од М. ДРАГОМАНОВА, превод с руског.

Књига је на 8-ни 5 табака с предговором Пере Тодоровића, а садржина јој је:

- I. Поштењу ствар треба поштено бранити.
- II. Унутрашњи и спољашњи Турци.
- III. Унутрашње ropство и рат за ослобођење.

Цена је књизи 40 новч. Ко поручи на више ових књига, рачуна му се по 30 новч. књига. Нарудбине ваља упућивати.

ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА, у Н. Саду.

О ДИФТЕРИТИЧНОЈ ВРАТОБОЉИ

за српске матере

написао Др. Илија Огњановић,

практични лекар у Новоме Саду.

(1000 примерака ове књижице откупила је српска влада у Београду за поклоне сиромашним родитељима и учитељима).

Цена је књизи 20 новч. комад. Ко више књижица поручи добије по 15 новч. Нарудбине ваља упућивати

Штампарији А. Пајевића У Нови Сад.

„НОВИНА“

РОМАН ИВАНА ТУРГЕЊЕВА

Превод П. Тодоровића

I. и II. св.

Цена обим свескама 1 фор. 40 новч. Наручује се у Штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ЗА ПРАЗНИКЕ

НОВА ШКОЛСКА КЊИГА

МАЛИА

КАТАВАСІА

Содржаџама из свѣтѣ

церковноне пѣнѣ воскресноне, и њнѣма
разнѣма пѣсны дѣховнѣма, пѣвалѣма
во вѣсѣ годѣ,

ИЗ СВАТЫХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ

вѣвшихъ ученѣихъ своихъ, ѡкоже и вѣвшихъ цер-
ковнага пѣнѣма любѣтелѣихъ учредѣихъ

ІСАИИ ППОПОВИЧЪ,

Пароха во св. кр. градѣ Ново-Садаѣ.

Књига је ова удешена по црвено-школским пропи-
сима за омладину школску, и као таква, добила је благо-
слов Његове Светлости патријарха српског Прокопија П-
вачковића.

Књига броји 100 страна 8-не, а цена јој је само 20
новч. Ко на више комада поручи, рачуна му се комад
по 15. новч.

Припознатим комисионарима нашим дајемо радо и у
комисију ову књигу.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА
у Н. Саду.